

Downloaded via the EU tax law app / web

Preliminär utgåva

DOMSTOLENS DOM (åttonde avdelningen)

den 15 maj 2019 (*)

”Begäran om förhandsavgörande – Beskattning – Mervärdesskatt – Direktiv 2006/112/EG – Artikel 135.1 b – Leverans av varor – Undantag för andra verksamheter – Beviljande av och förmedling av krediter – Bensinkort”

I mål C-235/18,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Naczelny Sąd Administracyjny (Högsta förvaltningsdomstolen, Polen) genom beslut av den 23 november 2017, som inkom till domstolen den 28 mars 2018, i målet

Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH

mot

Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie,

meddelar

DOMSTOLEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden F. Biltgen samt domarna C.G. Fernlund och L.S. Rossi (referent),

generaladvokat: E. Tanchev,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH, genom J. Pomorska-Porbska, skatterådgivare,
- Polens regering, genom B. Majczyna, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom R. Lyal och J. Hottiaux, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 135.1 b i rådets direktiv

2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 2006, s. 1).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Vega International Car Transport and Logistic - Trading GmbH med säte i Österrike (nedan kallat Vega International) och Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie (direktören för skattemyndigheten i Warszawa, Polen), angående den senares beslut att inte medge Vega International återbetalning av mervärdesskatt på bränsleinköp som gjorts med bensinkort.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 I artikel 2.1 a och c i direktiv 2006/112 föreskrivs följande:

”Följande transaktioner skall vara föremål för mervärdesskatt:

a) Leverans av varor mot ersättning som görs inom en medlemsstats territorium av en beskattningsbar person när denne agerar i denna egenskap.

...

c) Tillhandahållande av tjänster mot ersättning som görs inom en medlemsstats territorium av en beskattningsbar person när denne agerar i denna egenskap.”

4 I artikel 14.1 och 14.2 i direktivet föreskrivs följande:

”1 Med leverans av varor avses överföring av rätten att såsom ägare förfoga över materiella tillgångar.

2. Förutom den transaktion som avses i punkt 1 skall följande transaktioner anses som leverans av varor:

...

Överföring av en vara i enlighet med ett kommissionsavtal om köp eller försäljning.”

5 Artikel 24.1 i direktivet har följande lydelse:

”Med tillhandahållande av tjänster avses varje transaktion som inte utgör leverans av varor.”

6 I artikel 135.1 b i nämnda direktiv anges följande:

”Medlemsstaterna skall undanta följande transaktioner från skatteplikt:

...

b) Beviljande av och förmedling av krediter samt förvaltning av krediter av den som beviljat krediten.”

Polsk rätt

7 Direktiv 2006/112 införlivades med polsk lagstiftning genom ustawa z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towaru i usług (lag av den 11 mars 2004 om skatt på varor och tjänster, Dz. U. 2011, nr 177, pos 1054, i ändrad lydelse) (nedan kallad mervärdesskattelagen).

8 Artikel 5.1.1 i mervärdesskattelagen har följande lydelse:

”[Följande omfattas av mervärdesskatt]: Leverans av varor mot vederlag och tillhandahållande av tjänster mot vederlag inom landet.”

9 I artikel 7.1 och 7.8 i denna lag anges följande:

”1) Leverans av varor som avses i artikel 5.1.1 omfattar överföring av rätten att såsom ägare förfoga över varor ...

...

8) När flera företag levererar samma varor på ett sådant sätt att det första företaget levererar varan direkt till förvärvaren i slutet av kedjan, ska varan anses ha tillhandahållits av varje företag som är inblandat i någon dessa verksamheter.”

10 Artikel 8.1 i nämnda lag föreskriver följande:

”Tjänster som avses i artikel 5.1.1 omfattar alla tjänster som tillhandahålls en fysisk person, juridisk person eller en enhet som inte är rättssubjekt, och vilka inte utgör leverans av varor i den mening som avses i artikel 7”

11 I artikel 43.1.38 i samma lag, som införlivar artikel 135.1 b i direktiv 2006/112, föreskrivs följande:

”[Från skatt ska undantas] tjänster som består i att bevilja krediter eller penninglån, förmedla krediter eller penninglån, eller att förvalta krediter eller penninglån genom kredit- eller långgivaren.”

12 Artikel 86.1 i mervärdesskattelagen har följande lydelse:

”Den beskattningsbara person som avses i artikel 15 har, i den mån varorna och tjänsterna används för beskattningsbar verksamhet, rätt att från den mervärdesskatt som han är skyldig att betala dra av den ingående skatten ...”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

13 Det framgår av beslutet om hänskjutande att Vega International bedriver en verksamhet som transportör av kommersiella fordon av kända märken från tillverkningsanläggningen till kunderna. Denna tjänst tillhandahålls genom flera dotterbolag, vilka har sina säten i olika medlemsstater, såsom dotterbolaget Vega Poland sp. z o.o., som är etablerat i Polen.

14 Vega International samordnar och förvaltar tankningen för alla sina dotterbolag genom att tillhandahålla bensinkort som utfärdas av olika bränsleleverantörer. De fordon som Vega International transporterar tankas med personliga bensinkort, utställda på föraren av transportbilen. Av organisatoriska skäl och med hänsyn till avgifternas storlek centraliseras alla de transaktioner som utförs med bensinkorten, av moderbolaget i Österrike genom att bränsleleverantörerna sänder fakturor till Vega International på vilka anges bland annat inköp av bränsle inklusive mervärdesskatt. Därefter, i slutet av varje månad, vidarefakturerar Vega International sina dotterföretag, inklusive Vega Poland, för det bränsle som ställts till förfogande för

tillhandahållandet av fordonstransporttjänsten, med ett tillägg på 2 procent. Dotterbolagen, däribland Vega Poland, har rätt att välja mellan att antingen kvitta fakturorna avseende användningen av bensinkorten mot fordringar på det österrikiska moderbolaget, eller betala dem inom en till tre månader efter mottagande.

15 Den 11 augusti 2014 beslutade Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście (direktören för det andra skattekontoret, Warszawa-Śródmieście, Polen) att inte medge Vega International återbetalning av mervärdesskatt för perioden april-juni 2012 till ett belopp av 106 031,44 PLN (cirka 24 735,82 euro). Detta beslut bekräftades av direktören för skattemyndigheten i Warszawa, genom beslut av den 28 november 2014.

16 Vega International väckte talan om ogiltigförklaring av detta senare beslut vid Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (vojvodskapsförvaltningsdomstolen i Warszawa, Polen). Genom dom av den 26 juni 2015 ogillade vojvodskapsförvaltningsdomstolen Vega Internationals talan.

17 Vega International överklagade den domen till Naczelny Sąd Administracyjny (Högsta förvaltningsdomstolen, Polen). Denna domstol anser, i likhet med de polska skattemyndigheterna och domstolen i första instans, att den princip som EU-domstolen instiftat genom sin dom av den 6 februari 2003, Auto Lease Holland (C-185/01, EU:C:2003:73), enligt vilken ett avtal om bränslehantering inte är ett avtal om bränsleleverans, utan snarare ett avtal om finansiering av bränsleinköp, kan tillämpas i förevarande fall. Enligt domstolens bedömning i det mål som ledde fram till denna dom, köpte det ifrågavarande leasingföretaget inte bränslet för att sedan sälja tillbaka det till leasingtagaren, utan det var leasingtagaren som fritt valde kvalitet, kvantitet och inköpstidpunkt av bränslet, och förfogade således över bränslet såsom ägare.

18 I förevarande fall, och med tillämpning av den domen, finns det anledning att anse att Vega International inte utför "leveranser av varor", i detta fall bränsle, i den mening som avses i artikel 7.8 i mervärdesskattelagen, för vilka mervärdesskatt kan återbetalas, utan tillhandahåller finansieringstjänster till Vega Poland, som inte är skattepliktiga i Polen, eftersom de är undantagna från mervärdesskatt i enlighet med artikel 43.1.38 i den lagen.

19 Den hänskjutande domstolen konstaterar emellertid att domen av den 6 februari 2003, Auto Lease Holland (C-185/01, EU:C:2003:73) inte meddelades mot bakgrund av direktiv 2006/112 utan av rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättnings-skatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, 1977, s. 1) (nedan kallat sjätte direktivet).

20 Under dessa omständigheter hyser den hänskjutande domstolen tvivel om tolkningen, mot bakgrund av den domen, av den nya bestämmelsen i artikel 135.1 b i direktiv 2006/112, där det hänvisas till sådana transaktioner som beviljande av och förmedling av krediter samt förvaltning av krediter av den som beviljat krediten. Därmed uppkommer frågan huruvida de transaktioner som moderbolaget i Österrike företagit i samband med tillhandahållandet och betalningen av de bensinkort med vilka dotterbolagen i Vega-koncernen kan köpa bränsle, kan anses utgöra sådana transaktioner. Dessa tvivel intensifieras dessutom av den diskrepans som finns i de nationella domstolarnas rättspraxis där nämnda prejudikat har beaktats vid bedömningen av vad som kännetecknar de transaktioner som genomförts i samband med tillhandahållande av bensinkort.

21 Följaktligen anser den nationella domstolen att det för att avgöra om Vega Internationals överklagande är nödvändigt att först inhämta en tolkning från EU-domstolen avseende artikel 135.1 b i direktiv 2006/112.

22 Mot denna bakgrund beslutade Naczelny Sąd Administracyjny (Högsta

förvaltningsdomstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

”Omfattar artikel 135.1 b i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, s. 1), tillhandahållande av bensinkort samt framförhandlande, finansiering och betalning av det bränsleinköp som görs med dessa kort, eller kan dessa transaktioner betraktas som kedjetransaktioner vars huvudsakliga syfte är leverans av bränsle?”

Prövning av tolkningsfrågan

23 Den nationella domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 135.1 b i direktiv 2006/112 ska tolkas så, att den omständigheten, att ett moderbolag tillhandahåller bensinkort till sina dotterbolag genom vilka dessa kan tanka de fordon vars transport de ska säkerställa, under sådana omständigheter som de i det nationella målet, kan anses utgöra beviljande av krediter som ska undantas från mervärdesskatteplikt, i den mening som avses i den bestämmelsen, eller som komplexa transaktioner vars huvudsakliga syfte består av leverans av bränsle och således leverans av sådana varor som avses i artikel 14.1 i det direktivet och för vilka den mervärdesskatt som erlagts i Polen kan bli föremål för återbetalning.

24 Inledningsvis bör det noteras att de bestämmelser i direktiv 2006/112 som är relevanta för det nationella målet, i sak är identiska med motsvarande bestämmelser i sjätte direktivet. Under dessa omständigheter är den rättspraxis som avser nämnda bestämmelser i sjätte direktivet fortsatt relevanta för att tolka motsvarande bestämmelser i mervärdesskattedirektivet (se, analogt, dom av den 28 juli 2016, *Astone*, C-332/15, EU:C:2016:614, punkt 27).

25 För att kunna besvara den hänskjutande domstolens fråga erinrar EU-domstolen om att det av artikel 2.1 a i direktiv 2006/112 följer att leverans av varor mot ersättning som görs inom en medlemsstats territorium av en beskattningsbar person när denne agerar i denna egenskap, ska vara föremål för mervärdesskatt.

26 Enligt artikel 14.1 i detta direktiv avses med leverans av varor överföring av rätten att såsom ägare förfoga över materiella tillgångar.

27 Det framgår härvid av domstolens fasta praxis att begreppet ”leverans av varor” i artikel 5.1 i sjätte direktivet och artikel 14.1 i direktiv 2006/112 inte hänför sig till en äganderättsövergång i enlighet med de formkrav som uppställts i den tillämpliga nationella rätten, utan begreppet innefattar samtliga transaktioner avseende överföringar av egendom från en part till en annan, vilka ger mottagaren rätt att faktiskt förfoga över egendomen som om vederbörande var ägare till densamma (dom av den 8 februari 1990, *Shipping and Forwarding Enterprise Safe*, C-320/88, EU:C:1990:61, punkt 7, dom av den 14 juli 2005, *British American Tobacco och Newman Shipping*, C-435/03, EU:C:2005:464, punkt 35, dom av den 21 februari 2006, *Halifax m.fl.*, C-255/02, EU:C:2006:121, punkt 51, dom av den 3 juni 2010, *De Fruytier*, C-237/09, EU:C:2010:316, punkt 24, och dom av den 18 juli 2013, *Eva-K*, C-78/12, EU:C:2013:486, punkt 33).

28 Domstolen har också slagit fast att detta begrepp har en objektiv karaktär och att det är tillämpligt oavsett de berörda transaktionernas syfte och resultat, utan att skattemyndigheten behöver genomföra undersökningar för att utröna vilken avsikt som funnits hos den berörda beskattningsbara personen eller hos en annan näringsidkare än den personen, som har deltagit i samma leveranskedja (dom av den 21 november 2013, *Dixons Retail*, C-494/12, EU:C:2013:758, punkt 21 och där angiven rättspraxis).

29 I förevarande fall framgår det av beslutet om hänskjutande att den omständigheten, att Vega International tillhandahåller sina dotterbolag bensinkort, däribland Vega Poland, bland annat gör

det möjligt för dessa att införskaffa bränsle från bensinstationerna. Dotterbolagen sänder därefter till Vega International de fakturor på vilka bränsleinköp inklusive mervärdesskatt anges. Denna mervärdesskatt har moderbolaget ansökt hos den polska skatteförvaltningen om återbetalning av.

30 Under dessa omständigheter är det, för att kunna besvara den hänskjutande domstolens fråga, nödvändigt att undersöka om det är till Vega International eller Vega Poland som oljebolagen i det nationella målet faktiskt har överfört befogenheten att såsom ägare förfoga över bränslet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 februari 2003 i mål C-185/01, Auto Lease Holland, EU:C:2003:73, punkt 33).

31 I detta avseende erinrar domstolen om att den i sin dom av den 6 februari 2003, Auto Lease Holland (C-185/01, EU:C:2003:73), prövade om det, inom ramen för ett avtal om leasing av en personbil, skett en leverans av varor – i detta fall bränsle – från oljebolagen till ett leasingföretag när leasingtagaren tankat sin bil med bränsle i leasingföretagets namn och för dess räkning, och företaget sedan hos de nationella skattemyndigheterna begärt återbetalning av den mervärdesskatt som tagits ut på bränslet.

32 I den domen slog domstolen fast att det var utrett att leasetagaren hade rätt att förfoga över bränslet som om han var ägare till detsamma, eftersom han mottog bränslet direkt vid bensinstationerna, utan att leasingföretaget vid något tillfälle hade befogenhet att bestämma på vilket sätt och till vad bränslet skulle användas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 februari 2003 i mål C-185/01, Auto Lease Holland, EU:C:2003:73, punkt 34).

33 Dessutom gjordes, enligt domstolen, leveranserna för leasingföretagets räkning enbart för skens skull. De månatliga belopp som leasetagarna erlade till leasingföretaget utgjorde nämligen endast ett förskott, och den faktiska förbrukningen fastställdes först vid årets slut, varför det således var leasetagarna som bar samtliga kostnader för bränsleleveransen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 februari 2003 i mål C-185/01, Auto Lease Holland, EU:C:2003:73, punkt 35).

34 Domstolen drog därav slutsatsen att avtalet om bränslehantering således inte utgjorde ett avtal om leverans av varor, i det fallet bränsle, gentemot leasingföretaget, utan snarare ett avtal om finansiering av bränsleinköp. Domstolen fann slutligen att leasingföretaget inte köpte bränslet för att därefter sälja det vidare till leasetagaren, utan att det i stället var leasetagaren som köpte bränslet och därvid fritt kunde bestämma kvalitet, kvantitet och inköpstidpunkt. Följaktligen fungerade leasingföretaget alltså i verkligheten som kreditgivare i förhållande till leasetagaren (dom av den 6 februari 2003, Auto Lease Holland, C-185/01, EU:C:2003:73, punkt 36).

35 Ovannämnda överväganden, som utvecklats av domstolen mot bakgrund av artikel 5.1 i sjätte direktivet, är med hänsyn till den rättspraxis som angetts i punkt 24 i denna dom, tillämpliga på omständigheterna i det förevarande målet när det gäller tolkningen av begreppet "leverans av varor", i den mening som avses i artikel 14.1 i direktiv 2006/112.

36 Domstolen konstaterar särskilt att Vega International i förevarande fall inte såsom ägare förfogar över det bränsle på grundval av vilket det begär återbetalning av mervärdesskatt. Detta bränsle köps nämligen av Vega Poland direkt från leverantörerna och efter eget gottfinnande. Mot denna bakgrund är det Vega Poland som beslutar bland annat om hur bränsleinköpen ska gå till, eftersom bolaget kan välja från vilken bensinstation, bland de som angetts av Vega International, bränslepåfyllningen ska ske, och fritt bestämma kvalitet, kvantitet, typ av bränsle och tidpunkt för inköp samt hur bränslet ska användas (för ett liknande resonemang se dom av den 16 april 2015 i mål C-42/14, Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w Warszawie, EU:C:2015:229, punkt 26).

37 Vidare är det utrett att Vega Poland även står för samtliga kostnader i samband med

bränslepåfyllningen, eftersom Vega International vidarefakturerar Vega Poland för detta bränsle. Därefter kan det polska dotterbolaget antingen kvitta fakturorna för användningen av bensinkorten mot fordringar på det österrikiska bolaget, eller betala fakturorna direkt inom en till tre månader efter mottagandet.

38 Under dessa omständigheter saknas anledning, i likhet med vad den polska regeringen och Europeiska kommissionen har gjort gällande, att anse att bränslet i det nationella målet levereras till Vega International och att detta bolag därefter säljer bränslet vidare till Vega Poland, och därmed således i sin tur utför en leverans av bränsle till Vega Poland. Såsom kommissionen har påpekat, kan det i stället konstateras att Vega International enbart erbjuder det polska dotterbolaget, genom att tillhandahålla bensinkort, ett enkelt sätt för dotterbolaget att köpa detta bränsle. Vega International figurerar således enbart som mellanhand i samband med förvärvet av denna vara.

39 Eftersom några varor, det vill säga bränsle, inte har levererats till Vega International i det nationella målet, har detta senare bolag följaktligen inte heller rätt till återbetalning av den mervärdesskatt som betalats genom de fakturor som utställts på Vega International för det bränsle som Vega Poland köpt på bensinstationer.

40 Med hänsyn till detta bör det dock noteras att artikel 24.1 i direktiv 2006/112 föreskriver att varje transaktion som inte utgör leverans av varor ska anses som ett "tillhandahållande av tjänster".

41 Det kan konstateras att den transaktion som Vega International genomför gentemot sitt polska dotterbolag, bestående i att tillhandahålla bensinkort för att bland annat tanka fordon som Vega Poland har att transportera, inte utgör "leverans av varor", i den mening som avses i artikel 14.1 i direktiv 2006/112. Följaktligen utgör transaktionerna ett "tillhandahållande av tjänster", i den mening som avses i artikel 24.1 i detta direktiv.

42 För att kunna ge ett användbart svar till den hänskjutande domstolen finns det också anledning att pröva huruvida ett sådant tillhandahållande av tjänster kan anses utgöra beviljande av krediter som ska undantas från mervärdesskatteplikt, i den mening som avses i artikel 135.1 b i direktiv 2006/112.

43 I detta avseende bör det erinras om att de transaktioner som är undantagna från skatteplikt enligt denna bestämmelse är definierade utifrån de tillhandahållna tjänsternas beskaffenhet och inte utifrån tillhandahållaren eller mottagaren av tjänsten, varför tillämpningen av dessa undantag inte är beroende av vilken rättslig ställning den enhet har som tillhandahåller dessa tjänster (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 maj 2006, Abbey National, C?169/04, EU:C:2006:289, punkt 66, och dom av den 21 juni 2007, Ludwig, C?453/05, EU:C:2007:369, punkt 25).

44 Vad särskilt gäller uttrycket "beviljande av och förmedling av krediter", i nämnda direktiv, ska det tolkas så, att dess tillämpningsområde inte kan anses avse endast lån och krediter som beviljas av banker och finansinstitut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 oktober 1993 i mål C?281/91, Muys en De Winter Bouw- en Aannemingsbedrijf, EU:C:1993:855, punkt 13, dom av den 22 oktober 2015, Hedqvist, C?264/14, EU:C:2015:718, punkt 37, och dom av den 18 oktober 2018, Volkswagen Financial Services (UK), C?153/17, EU:C:2018:845, punkt 35).

45 Denna tolkning har stöd i ändamålet med det gemensamma system som införts genom direktiv 2006/112 och som bland annat har till syfte att säkerställa att beskattningsbara personer behandlas lika (se särskilt dom av den 27 oktober 1993 i mål C?281/91, Muys' en De Winter's Bouw- en Aannemingsbedrijf, EU:C:1993:855, punkt 14).

46 En tolkning enligt vilken bankens beviljande av finansiering av ett köp undantas från

mervärdesskatt, medan en finansiering, från en ekonomisk aktör som inte har en särskild rättslig ställning som enhet inom bank- och finanssektorn, av samma köp, inte undantas, strider följaktligen mot en av de grundläggande principerna i det gemensamma systemet för mervärdesskatt, nämligen likabehandling av beskattningsbara personer.

47 Såsom påpekas i punkt 14 i förevarande dom är det i förevarande fall utrett att alla transaktioner som utförs med de bensinkort som Vega International har tillhandahållit sina dotterbolag, däribland Vega Poland, centraliseras av moderbolaget i Österrike, som av bränsleleverantörerna tar emot fakturorna som bland annat avser bränsleinköpen inklusive mervärdesskatt. Därefter, i slutet av varje månad, vidarefakturerar Vega International sina dotterföretag, däribland Vega Poland, för det bränsle som ställts till förfogande för tillhandahållandet av fordonstransporten, med ett tillägg på 2 procent. Dotterbolagen har slutligen möjlighet att välja mellan att antingen kvitta fakturorna avseende bensinkorten mot fordringar på det österrikiska moderbolaget, eller att betala dem inom en till tre månader efter mottagande.

48 Det finns emellertid anledning att anse att Vega International, genom att lägga på 2 procent på fakturorna till Vega Poland, tar ut en ersättning för den tjänst som det tillhandahåller sitt polska dotterbolag. Vega International tillhandahåller således Vega Poland en finansiell tjänst genom att i förväg finansiera köpet av bränsle, och agerar därför på samma sätt som ett vanligt finans- eller kreditinstitut.

49 Under dessa omständigheter konstaterar domstolen att Vega Internationals upplåtande av bensinkort till Vega Poland utgör en faktisk finansiell transaktion som närmare bestämt består i att bevilja krediter, i den mening som avses i artikel 135.1 b i direktiv 2006/112 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 oktober 2018, C-153/17, Volkswagen Financial Services (UK), EU:C:2018:845, punkt 36).

50 Av detta följer att sådana tjänster som de som Vega International tillhandahåller Vega Poland kan omfattas av undantaget i artikel 135.1 b i direktiv 2006/112.

51 Mot bakgrund av det ovanstående ska den ställda frågan besvaras enligt följande. Artikel 135.1 b i direktiv 2006/112 ska tolkas så, att den omständigheten, att ett moderbolag upplåter bensinkort till sina dotterbolag, vilket gör det möjligt för dessa att tanka de fordon vars transport de ska säkerställa, under sådana omständigheter som de i det nationella i målet, kan anses utgöra beviljande av krediter som ska undantas från mervärdesskatteplikt, i den mening som avses i den bestämmelsen.

Rättegångskostnader

52 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (åttonde avdelningen) följande:

Artikel 135.1 b i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt, ska tolkas så, att den omständigheten, att ett moderbolag upplåter bensinkort till sina dotterbolag, vilket gör det möjligt för dessa att tanka de fordon vars transport de ska säkerställa, under sådana omständigheter som de i det nationella i målet, kan anses utgöra beviljande av krediter som ska undantas från mervärdesskatteplikt, i den mening som avses i den bestämmelsen.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: polska.